

Začalo to deštěm. Skončit to může smrtí. Na cizí planetě.

KOŘIST

Mila A. Horáková

● — pointa

Kořist

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Mila A. Horáková

Kořist – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KOŘIST

Mila A. Horáková

● ■ pointa

„Láska není možnost, nevyplývá z naší iniciativy, je bezdůvodná, zaplavuje nás a zraňuje.“

Emmanuel Lévinas,
z díla Čas a jiné

PROLOG

Anglie, hrabství Somerset, rok 2008

Stalo se to přibližně týden před Halloweenem. Slečna Greyová seděla pohodlně uveleбенá na rozložitém divanu a po malých doušcích popíjela sherry. Sklenku měla v jedné ruce a v druhé držela knihu – historický román, na jehož přebalu bylo rozvláčným písmem napsáno: „Navěky tvá.“

Slečna Greyová měla ráda svou sherry, ale ještě raději měla romány, kde krásné ženy bojují s nepřízní osudu a těžce zkoušené, ale přesto odvážné poznávají muže, kteří svými chrabrymi skutky usilují o jejich nevinnost.

Slečna Greyová měla něco málo přes čtyřicet a žila v malém domku zanechaném po rodičích. Pracovala na místním úřadě a vypořádávala v knihovně. Vlastnila malého psíčka, yorkshirského teriéra, který teď také seděl na divanu a spokojeně pozoroval svoji paničku. Bouřka za okny sílila, ale slečně Greyové to nevadilo. Naopak. Její čtení to přidávalo na dramatickosti.

... Eliza hbitě vyskočila na svého bujného hnědáka a úprkem se hnala z panství sira Elliota, kterému měla být zaslíbena. Ve skrytu své duše totiž věděla, že její srdce patří jinému. Nemohla si sira Elliota vzít za manžela, nemilovala ho a jeho majetek také nechtěla. Toužila po jediném muži, a ačkoli to byl vyděděnec a byl nucen se skrývat před spravedlností, ona si byla jista, že je nevinný a neprávem odsouzen. „Och, Christophe, má lásko, kde jsi? To ty jsi mě zbavil mé nevinnosti a nechal mě okusit pravou lásku...“

Žena tlumeně vykřikla, když jedna z žárovek náhle explodovala přímo nad její hlavou. Kolísavé napětí způsobilo, že všechny zbývající žárovky se rozblíkalý jako světýlka na vánočním stromku. Yorkshirský teriér začal bláznivě tančit po pokoji a štěkat na celé kolo. Slečna Greyová prudce vstala a zanechavši Elizu svému osudu,

zamířila k oknu, kde zvědavě pozorovala bouřlivé počasí. S ubrouskem v ruce si mezitím čistila saténovou noční košilku, na kterou si nechtěně vylila zbytek sherry. Bylo to již její třetí dnes večer. Ale to nemohlo mít prázdňový vliv na to, co spatřila na ulici. Z okna obývacího pokoje měla výhled na osaměle stojící telefonní budku, jejíž červený lak matně zářil ve světle pouličních lamp. I přes panující nečas zuřící venku rozeznala vytáhlou mužskou postavu, která s někým po telefonu hovořila.

Najednou se zajíkla a poděšeně odskočila od okna, svou dlaň položenou na ústech, oči vytřeštěné hrůzou. To, co viděla, bylo tak absurdní, že to popíralo veškeré racionální chápání. Blesk pročísl oblohu, uhodil přímo do oné telefonní budky a ta osoba stojící vevnitř se prostě vypařila! Slečna Greyová se konečně vzpamatovala a pomalu přistoupila blíž. Podívala se zpátky tím směrem, upírajíc zrak na nachový obrys telefonní budky. Všechno vypadalo normálně, jako by se nic nestalo. Silný déšť dál bubnoval na červenou střechu a hrozivý zvuk hromu bylo slyšet už jen zdáli.

ZMIZELÁ

Anglie, hrabství Somerset, současnost

Svižným krokem jsem sestupovala po úzké stezce, která se jako had vinula podél přilehlých pastvin. Tou dobou se na nich nerušeně páslo stádo ovcí, které se v malých houfech sem tam proháněly po kopcích a svým jednotvárným bečením dokreslovaly svéráznou malebnost krajiny. Nebe bylo blankytně modré a mraky se, jakoby ve snaze napodobit dění pod sebou, shlukovaly do nadýchaných obláčků. Obloha nyní připomínala stádo sněhově bílých beránků plachtících po horizontu. Abych se ze strmého kopce, po němž jsem teď sestupovala, neskutálela, musela jsem své hbité končetiny neustále přibrzďovat. Ale kromě téhle jediné starosti jsem neměla žádné.

Po příletu na Heathrow ze mě všechno opadlo a já jsem se konečně cítila volná a plná očekávání. Můj entusiasmus nabýval na intenzitě tím více, čím dále jsem se dostávala od Londýna a jeho městského shonu. Byla jsem už téměř u úpatí kopce, vítr mi cuchal neposedné vlasy a já jsem se konečně přibližovala ke svému cíli. Byl to rozcestník, který značil začátek i konec mé cesty.

Po celodenním výletu jsem byla trochu vyhladovělá, má chodidla i lýtka mě pálila námahou, ale jinak jsem se cítila jako už dlouho ne. Rychlými kroky jsem se blížila k mému dočasnému útočišti, kterým se stal jeden nenápadný penzion na okraji exmoorského národního parku. Vedli ho manželé Grahamovi; byl to sympatický pár ve středním věku. Obzvláště paní Grahamová se ke mně chovala velice mile.

Co se stravy a ubytování týkalo, jednalo se o službu bed and breakfast, obědy jsem tedy povětšinou řešila sendviči, zatímco na

večeře jsem chodívala do místního lokálu. Podávaly se tam typické anglické speciality, takže pro mě jako Američanku to byl někdy trochu neobvyklý chuťový zážitek, nikoliv ale nevtaný. Onen místní lokál se nacházel přímo ve vesnici a starousedlíci mu neřekli jinak než U Hopkinsů, ačkoli na vývěsce stálo hostinec U Bílého jelena.

Když jsem dorazila do svého pokoje, strhala jsem ze sebe propocené oblečení, hodila ho na hromadu špinavého prádla a okamžitě jsem vyrazila směrem ke koupelně. Rychle jsem se osprchovala, chvatně převlékla a doslova jsem vystřelila ze svého pokoje. Málem jsem přitom srazila jednoho z hostů, který zrovna šplhal do schodů. Spěšně jsem se mu omluvila a už jsem byla na cestě za svou vytouženou večeří.

Žaludek mi kružel tak hlasitě, až jsem se plísnila za to, že jsem si nepřichystala výživnější svačinu. Tentokrát mi balení sendvičů a proteinová tyčinka nestačily pokrýt můj jinak nenáročný apetit. Dorazila jsem do hostince právě v čas, kdy podnik ještě nebyl nappán k prasknutí; nedělalo mi proto velké potíže najít si místo k sezení. Při vstupu se na mě pár zvědavých hlav bezděčně obrátilo, ale poté se zas otočily zpátky ke svým společníkům u stolu.

Usadila jsem se a trochu roztěkaně sáhla po jídelním lístku. Zašilhala jsem po jednotlivých položkách na menu s úmyslem vybrat si něco, co by zahnilo můj vlčí hlad. Po určitém vnitřním boji jsem si nakonec objednala britskou klasiku fish and chips a jedno točené pivo. Zrovna když mi, mile se usmívající, servírka podávala jídlo na stůl, zaslechla jsem za svými zády halasný přípitek.

„Na Franka, chlapi, bůh ví, že nám tady u stolu zatraceně chybí!“ zahřímal jeden ze štamgastů, načež jsem uslyšela cinkání sklenic, jak do sebe jedna o druhou v přípitku narážely.

Zakručelo mi v žaludku. Měla jsem už takový hlad, že v mých myšlenkách zbylo místo jen pro dvě slova, a to ryba a hranolky. Nejdříve jsem si nebyla úplně jistá, jestli jsem si objednala dobře, ale hned první sousto mě přesvědčilo o opaku. Lepší rybu jsem asi v životě nejedla, treska chutnala příjemně po moři a byla šťavnatá. Těstíčko, ve kterém se ryba smažila, bylo křupavé a výborně ochucené

a samotné hranolky byly jedním slovem báječné. Pivo taky nebylo vůbec špatné a k mé večeři se dokonale hodilo. Posledním douškem jsem zapila masnotu smaženého jídla, zaplatila a s plným žaludkem jsem se vydala nazpět ke Grahamovým.

Naštěstí se nejednalo o žádnou anabázi, penzion byl jen několik minut svižnou chůzí od hospůdky, ačkoli dlužno říct, že po vydatné večeři mi nohy nezvykle ztěžkly a i těch několik málo minut se nyní ukázalo být nečekanou komplikací.

S vidinou ustlané a voňavé postele jsem ze sebe vybičovala poslední zbytky sil a dovrávala jsem zpět do svého přechodného domova. Minula jsem branku a po pár krocích jsem byla u dveří, které ještě nebyly zamčené, tudíž jsem se nemusela obtěžovat s hledáním klíčů. Prošla jsem vstupní halou a u paty schodiště jsem narazila na paní Grahamovou. Přívětivě se na mě usmála, tak jak to obvykle dělávala.

„Jaký byl váš dnešní výlet, slečno Abbottová? Vydařil se?“ zeptala se se zdvořilým zájmem.

„Ano, byla jsem se projít po jedné z naučných stezek nedaleko odtud. Myslím,“ a při té poznámce jsem se mimoděk celá rozzářila, „že mě nikdy nepřestane uchvacovat ta malebnost zdejšího kraje, všechny ty kopce, lesy, útesy, ta svěží zeleň okolo...“ rozhodila jsem názorně rukama kolem sebe. „Navíc se dnes počasí opravdu vydařilo, takže to opravdu stálo za to!“

Paní Grahamová spokojeně pokyvovala hlavou. „Ano, dneska bylo nádherné počasí, ale teď v červenci to není nic neobvyklého, takže se můžete těšit na plno slunečných dní,“ řekla a vzápětí dodala: „Jsme rádi, že se vám tady u nás líbí. Budete si přát k snídani něco speciálního, nebo si vyberete ze stálého menu jako obvykle?“

Chvilku jsem nad tou nabídkou zauvažovala, ale nakonec jsem řekla: „Ne, myslím, že vaše stálé menu mi bude úplně stačit.“ Načež jsem obdařila paní Grahamovou úsměvem a popřála jí hezký zbytek večera. Když jsem se konečně dostala do svého pokoje, byla jsem totálně vyčerpaná. A tak jsem se v polospánku vysvlékla, zalehla do měkkých peřin a téměř okamžitě usnula.

Příští ráno jsem se probudila o trochu později, než jsem měla ve zvyku. Ležela jsem břichem na poduškách s obličejem hluboko

zabořeným do polštáře. Chvilí jsem ležela nehnutě a veškerou svoji pozornost upírala na svoje, krapet přidušené, výdechy a nádechy.

Moje ranní rozjímání ukončily až rychlé kroky na schodech a tlumené hlasy hostů, kteří se šli do jídelny nasnídat. Pomalu jsem se vyškřábala z postele a došourala do koupelny. Poté jsem se oblékla a vyrazila do jídelního salonku. Pozdravila jsem všechny přítomné a zasedla ke stolu, kde již byly na korkovém prostírání připraveny příbory a ubrousky. Zabrousila jsem pohledem do jídelního lístku, když vtom ke mně přistoupila rudolící paní Grahamová s konvicí překapávané kávy.

„Co si dáte k snídani, drahoušku?“ zašveholila a já jsem se nad tím familiárním označením v duchu pousmála.

„Dám si fry-up a kávu,“ ztišila jsem hlas a trochu nejistě jsem dodala, „mám na vás prosbu, myslíte, že bych si u vás mohla nechat vyprat?“ V myslí se mi přitom vybavila hora špinavého prádla vršící se v rohu mé ložnice. „Vím, že to nepatří do vašich standardních služeb...“ dodala jsem jedním dechem, „ale jsem tady už přes týden a ráda bych se tu ještě pár dní zdržela... Tak jsem si říkala, kdybyste byla tak hodná...“ A pokrčila jsem rameny. Čekala jsem, že mě zdvořile odmítne, ale jen pokývala hlavou a přitom naplnila můj květovaný hrnek horkou černou kávou.

„Ale jistě,“ mrkla na mě spiklenecky, „po snídani si ke mně skočte pro koš, ať to prádlo máte do čeho dát, a poté ho prostě položte na stůl v kuchyni.“ A s těmito instrukcemi zmizela do kuchyňky, kde svým švitořivým hlasem mluvila ke svému muži. Pan Graham byl po většinu času u plotny a svěřenou roli kuchaře, jak jsem měla za tu dobu možnost poznat, plnil na výbornou.

Čekání na snídani jsem si krátila projížděním zpráv na mobilu a popíjením kávy, ostatních hostů jsem si příliš nevšímala. Většina z nich tu byla pouze na prodloužený víkend, jak jsem se doslechla od Grahamových. Delší pobyty, jako například ten můj, byly spíše výjimkou.

Zničehonic jsem na sobě ucítila něčí pohled a to mě donutilo vzhlednout. Byl to jeden z hostů, který shodou okolností seděl hned naproti mně. Muž kolem třiceti, odhadovala jsem letmo; tuc-

tový brunet s bledou pletí, jehož světlé pomněnkové oči na mně doslova visely. Zatímco jsem dál usrkávala ze svého hrnku, odvrátila jsem od něho pohled a zaměřila svoji pozornost na ženu vedle něj. Byla zhruba stejného věku a se svou čokoládovou pletí a tmavými, kudrnatými vlasy byla jeho přesným opakem. Pokradmu jsem sledovala, jak s ním o něčem hovoří. Brunet jí však jen nepřítomně přitakával na souhlas, přičemž na mě nepřestával zírat.

Mužův nijak neskrývaný zájem mi byl krajně nepříjemný. Jeho pohled sice postrádal onu typickou lascivnost, na kterou jsem byla zvyklá ze svých brigád v sanfranciských barech, kam jsem si chodila přivydělávat, byl však natolik intenzivní, až jsem pocítila silné nutkání si přesednout mimo dosah penetrujících zřítelnic. Naštěstí ke mně přistoupila paní Grahamová s talířem vrchovatě naloženým sázenými vejci, topinkami, slaninou, pářečky, pečenými rajčaty a žampiony, což mi dalo příležitost uprít pozornost jiným směrem.

„Nechte si chutnat,“ zašvitořila a opatrně položila talíř přede mě.

„Děkuju vám, paní Grahamová, vypadá to opravdu úžasně.“ Do jídla mě vskutku nikdo nemusel dvakrát pobízet, od mala jsem měla zdravý apetit a tohle vypadalo opravdu báječně. Naplno zaujata svým jídlem jsem na pár od protějšího stolu už nepomyslela.

Když jsem konečně vzhlédla od svého talíře, všimla jsem si, jak si k onomu stolu přisedly dvě postarší dámy oblečené ve sportovním oděvu. Mluvily na sebe německy, přičemž se jejich nedostatečně tlumený rozhovor nesl celým salonkem. Nerozuměla jsem jim sice ani slovo, ale z jejich výrazu a tónu hovoru mi bylo jasné, že o něčem vášnivě diskutují. Hodila jsem do sebe zbytek toustu a ztěžka se zvedla ze židle, stále funící po vydatné snídani.

Byla jsem již na odchodu, když se z kuchyně vynořil brunátný pan Graham, vonící po připálené slanině a vajíčkách. Poděkovala jsem mu za výbornou snídani a s přáním pěkného dne jsme se rozešli. Jak jsem vycházela z jídelny, ještě jsem zahlédla pana Grahama, jak bodře rozmlouvá s přítomnými hosty.

Když jsem o hodinu později scházela zpátky do haly, nesla jsem v náručí plný koš prádla a broukala si jednu z mých oblíbených pís-

niček – *Pumped Up Kicks* od skupiny *Foster the People*. Bylo už po snídani, a tak většina hostů byla buď mimo penzion, nebo se chystala k odchodu.

V samotné hale i přilehlém jídelním salonku bylo vylidněno. Jediné zvuky, které jsem slyšela, vycházely z malého rádia, jež někdo postavil na polici s knihami. Nejspíš se jednalo o místní stanici. Hlasatel zrovna oznamoval zprávy v deset. Zamířila jsem přímo do kuchyně, kde jsem zahlédla pana Grahama, jak tam skládá špinavé nádoby do myčky. Byl ke mně otočen zády, v uších měl sluchátka a něco si mumlal pod nos. Nechtěla jsem ho vylekat, tak jsem se jako myška proplížila ke stolu a opatrně jsem na něj položila proutěný koš. Poté jsem rychle proklouzla zpátky do haly, kde už přehled ranních zpráv vystřídala předpověď počasí.

„Dnes čekáme na většinu území polojasno až oblačno, jen na jihozápadě Anglie a v jižním Walesu se dočkáme přeháněk, ojediněle i silných bouřek způsobených studenou frontou. Nástup této studené fronty očekáváme v podvečer...“ Mužský hlas se náhle ponořil do šumění a praskání, trvalo několik dalších vteřin, než signál zesílil natolik, abych mezi nesourodými zvuky uslyšela: „...od rychlých zpráv v celou vás zdraví Harry McAdams.“

Zatímco jsem uveleбенá na pohovce poslouchala ranní vysílání, zahlédla jsem toho bruneta od snídane vcházet do vstupní haly. Spěchal někam po schodech nahoru. Když si mě ale všiml, zastavil se v půli cesty. Zrovna jsem měla v ruce jeden z časopisů, které ledabyly ležely na konferenčním stolku, a nahodile jsem jím listovala.

Znovu jsem na sobě cítila jeho pohled. Neobtěžovala jsem se vzhlednout od napůl rozečteného článku a naoko pokračovala ve čtení. Neměla jsem moc chuť mu to ulehčovat, zvláště když bylo jasné, že je tu s přítelkyní.

„Dnes se počasí vydařilo, vidíte?“ nadhodil konverzačním tónem a sestupoval po schodech do předsíně, kde jsem seděla. „Zajímáte se hodně o design?“ zeptal se po chvilce ticha, když jsem jeho předchozí pokus o rozhovor přešla mlčením. Tázavě jsem se na něj podívala. „Ten časopis, co máte v ruce,“ vysvětloval a uka-

zoval na magazín, který jsem posledních několik minut žmoulala v dlaních. Jeho vytáhlá postava nyní stála kousek od pohovky, na které jsem seděla.

Pokrčila jsem rameny. „Vlastně ani ne, ale nic lepšího jsem tu ne-našla,“ zašilhala jsem směrem k hromádce tiskovin na stole, na jejíchž titulních stranách se povětšinou vyjímalala kořata v pletených košících, lovečtí psi svírající v tlamě ulovenou kachnu nebo jinou divou zvěř, ukázky patchworkové výroby a v neposlední řadě se na přebalech tu a tam objevovaly široké úsměvy rybářů, jak hrdě drží v rukou své úctyhodné úlovky. Jelikož žádná z těchto aktivit nepatřila k mým koníčkům, nejpříjemnější alternativa byla... Pohlédla jsem na přední stránku časopisu. „Domov a styl,“ četla jsem nahlas.

Lehce se pousmál a v pomněnkově modrých očích mu přitom šibalsky zajiskřilo. Jako by věděl něco, co já ne. „Jsem Ian Greenwood, těší mě,“ a napřáhl ke mně svou pravici.

Ignorovala jsem jeho gesto a namísto toho jsem se ho bez okolků zeptala: „Co ode mě potřebujete?“

Jeho úsměv mírně pohasl. „Chtěl jsem se jen seznámit. Ale pokud vám to je nepříjemné...?“ odušil a sklonil napřaženou ruku k tělu.

Nemýlil se. Z nějakého důvodu mě však vědomí, že to ví, přimělo sabotovat své původní rozhodnutí a podvolit se jeho návrhu. Potřeba dostát společenské konvenci, která mi byla vštípena víc, než bych si sama přála, tak pro jednu vyhrála nad mým asociálním já. *Proč s každým musím být furt zadobře?* V duchu jsem nad sebou kroutila hlavou. Ve snaze zakrýt rozpaky jsem nasadila naučený úsměv, vstala z čalouněné pohovky a přistoupila k muži s napřaženou dlaní.

„Connie Abbottová, také mě těší,“ odvětila jsem bezbarvým hlasem. Pousmál se na mě a sevřel mi ruku do té své. Jeho stisk byl pevný a hřejivý. Teplo z jeho dlaně se mi rozlévalo do celého těla a já jsem ucítila, jak mnou projel nevýslovně blažený pocit. Intenzita zážitku mě zastihla naprosto nepřipravenou, když se lavina extatické slasti převalila mým tělem a úplně ho paralyzovala. Zalapala jsem po dechu. Vyjma sexu jsem nezažila nic, co by se tomu,

co jsem teď zakoušela, alespoň vzdáleně přibližovalo. „Co...“ vydechla jsem, spíš než vyslovila, neboť hlas mi v tu chvíli vypověděl službu. Hrdlo jsem měla stažené, jako by ho svírala čísi neviditelná ruka. Zmocnil se mě strach.

„Všechno bude dobré... nebraňte se tomu... nádech... výdech...“ uklidňoval mě a přikryl naše spojené ruce volnou dlaní v konejšivém gestu.

Co se mi to děje?! Křičela jsem v duchu otázku, kterou jsem nedokázala říct nahlas. Celá moje bytost se otřásala v základech pod drtivou silou okamžiku. Tělo i mysl obnaženy jako nahý nerv s každou uběhnutou vteřinou blíže ke kolapsu. Plíce jsem měla v jednom ohni, lapala jsem po dechu. Omračující výron bolesti mi náhle vytryskl ze spánků, devastující poslední zbytky vědomí. Z úst mi unikl tlumený výkřik. Až příliš tichý na to, aby mohl být svědectvím prožívané agonie, navíc ihned umlčen dlaní, jejíž majitel měl všechno tohle na svědomí. Bolest hlavy se neustále zhoršovala. Nyní byla tak oslepující, že jsem si stěží uvědomovala, kde jsem. Ztratila jsem pojem o čase.

Zničehonic jsem ucítila, jak mě někdo zvedá do náručí. Jakoby z velké dálky jsem slyšela mužský hlas, jak ke mně promlouvá, ale já jsem mu nerozuměla. Chápat význam slov bylo za hranicí mého vnímání. Moje vědomí se scvrklo na velikost hrášku. Pitoreskně maličké. Jeho středobodem byl teď nezřetelný obrys postavy sklánějící se nade mnou a já si uvědomila, že bolest, kterou jsem do té doby cítila, náhle ustoupila. Začala jsem znovu vnímat.

„Nebojte se, všechno bude v pořádku,“ opakoval mi ten muž, přičemž se jeho hlas ode mě každou vteřinou víc a víc vzdaloval. „Nebraňte se tomu, jen to tím celé zhoršujete. Musíte...“ upomínal mě naléhavě, ale jeho další slova ke mně už nedolehla, protože v ten moment jsem ztratila vědomí.

Když jsem přišla k sobě, ležela jsem na posteli a cítila se odpočatě. Chvilku jsem mžourala ve tmě, než mi došlo, že jsem ve svém pokoji. Rozsvítila jsem lampičku na nočním stolku. Všechno se zdálo být na svém místě. Protáhla jsem se jako kočka a bez hlesu pozorovala

květinové tapety na stěně. Do uší mi pronikl jemný tikot mých hodinek a já jsem pocítila intenzivní nutkání zkontrolovat časomíru. Bylo půl jedenácté večer. Nemohla jsem uvěřit, že jsem prospala celý den. A proč jsem probouha prospala ten celý den? Nemohla jsem si vůbec na nic vzpomenout, na cokoli z toho dne! Znovu jsem se podívala na hodinky, ručičky signalizovaly půl jedenácté a dvě minuty. *To mám ještě čas.* Problesklo mi myslí. Ihned jsem zavrtěla hlavou nad nesmyslností té myšlenky. *Na co mám ale ještě čas?!*

Za okny panovalo bouřlivé počasí. Kvílivý vítr bez ustání bičoval bytelné zdi budovy a kapičky deště prudce narážely do oken. Zničehonic jsem vyskočila z postele a začala si před zrcadlem spěšně upravovat rozčuchané vlasy. Mezitím jsem kontrolovala čas na hodinkách. Naposledy jsem popatřila na svůj odraz v zrcadle a setkala se s pohledem modrých, hloubavých očí, které rámoval vějíř světlehnědých řas. Vysoké čelo, nevýrazný nos a brada ohraňovaly kulatý obličej. Zamračila jsem se na sebe. Třebaže jsem všechny jeho rysy důvěrně znala, skoro jsem se nepoznávala. Něco bylo... jinak. Jako bych svou tvář viděla vůbec poprvé.

Moje plavé vlasy se v teplém světle lampičky jemně leskly. Konce pramínků jsem si ještě zastrčila za uši, oblékla si kabát a popadla svou objemnou kabelku. Když jsem za sebou zamykala, nebylo ani jedenáct. Potichu jsem se vykradla z penzionu a vydala se směrem k hlavní třídě.

Sice jsem zprvu netušila, kam mám namířeno, ale přesto jsem věděla, že jdu správným směrem. Opět jsem zakroutila hlavou, protože moje vlastní myšlenky působily cize, jako by mi snad ani nepatřily. Znejistěla jsem.

Prošla jsem celou vesnicí a pokračovala dál po hlavní ulici. Cestou jsem míjela celé bloky domů natěsnaných jeden na druhý, jejichž jindy malebné předzahrádky mi nyní připadaly až nezvykle ponuré. Přitáhla jsem si klopý kabátu těsněji k sobě a přidala do kroku. Šla jsem po úzkém chodníku lemujícím celou třídu a sledovala, jak se cesta ponemáhle začíná ztrácet v trávě, až nakonec mizí docela. Za ní už jen silnice.

Byla jsem na místě. Stála jsem před tím domem. Ale ten dům sám o sobě nebyl ničím výjimečný. Unikátní byla ta telefonní bud-

ka, která stála hned naproti. Jakmile jsem ji spatřila, bylo mi jasné, že jsem dovršila cíl své cesty. Ihned jsem se vydala oním směrem. Bouřka neustále nabývala na intenzitě. Rychle jsem proto přešla silnici, otevřela dvířka a vstoupila dovnitř. Sundala jsem si promočenou kapuci a utřela mokrý nos. Ačkoli mě v ten okamžik nenapadal jediný rozumný důvod, proč bych tady měla být, s jistotou jsem věděla, že tu být musím.

Tak jsem tam stála, upřeně hledíc na lehce omšelý telefonní aparát. A náhle, jako blesk z čistého nebe mi vytanulo na mysl číslo! Přesněji řečeno – byl to číselný kód. Chvilí jsem omráčeně civěla na aparát, ale pak mi to najednou došlo. Vzala jsem sluchátko do rozechvělé ruky a přiložila ho k uchu. Druhou jsem zadávala číselný kód. Obsahoval dohromady šestnáct číslic, takže se rozhodně nemohlo jednat o běžné telefonní číslo.

Jakmile byl hovor potvrzen, ozval se ze sluchátka ženský hlas: „Příkaz byl přijat, vyčkejte prosím.“ Pak sluchátko oněmělo. Nebyla jsem si jistá, jestli mám prostě zavěsit, nebo dál čekat na pokyny od automatu. Ale když jsem o tom všem zpětně uvažovala, bylo mi jasné, že na tom vlastně nezáleželo. I kdybych se tehdy rozhodla zavěsit, nic by to na dané věci nezměnilo.

Zatímco jsem pozorovala kapky deště, jak jemně stékají po skle, ucítila jsem v sobě vzrůstající napětí. Tep se mi zničehonic zrychlil, můj dech se začal zkracovat a chloupky na zátylku se mi naježily. Náhle mnou projel neskutečně elektrizující pocit. Ten se neustále stupňoval až do bodu, kdy jím každá částička mého těla byla beze zbytku přesycena. Mé tělo bylo paralyzováno. Mé oči vytřeštěně zíraly kamsi do dálky. A v ten okamžik se zastavil samotný čas. Déšť náhle zamrzl. Jeho kapky se nepohnuly ani o milimetr směrem k zemi. A já cítila, jak se celá moje bytost rozpadá na milion kousků. Nebyla jsem už člověkem, nýbrž jen jakousi skládačkou, kterou někdo rozložil na jednotlivé segmenty. Connie Abottová už neexistovala. Byla roztrhána na kusy a vymazána z povrchu země.

DO NEZNÁMA

Zemřela jsem. Před tou veskrze prostou myšlenkou nebylo úniku, protože to, co jsem zažila, se jednoduše nedalo přežít. Dlela jsem v prázdnotě, na místě bez času a prostoru. A ačkoli jsem byla po smrti, moje vědomí mě neopustilo. Byla jsem to pořád já.

Vzpomněla jsem si, co mi babička kdysi vyprávěla o nebi a pekle, a v duchu jsem se zasmála. Ať už jsem se nacházela kdekoli, ani vzdáleně mi to nepřipomínalo biblické výjevy z posmrtného života. Žádní andělé nebo svatý Petr stojící u nebeské brány. Chyběli tu dokonce i ďáblové či démoni, kteří by mě uvítnuli ve svém pekelném království. Všude kolem se rozprostírala jen nicota a mé vlastní myšlenky. *Možná je to očištec...* napadlo mě.

Neměla jsem ponětí, jak dlouho jsem v tomhle stavu byla. Vím jen, že v určitém okamžiku mi projela bolest pravým bokem – jako by mi do něj někdo udeřil. A v ten moment jsem opět nabyla fyzické podoby. Znovuzrozená jsem se ocitla zpátky v realitě.

Uhodila jsem se a bolela mě hlava. Tupé žuchnutí mě upozornilo, že kabelka dopadla k mým nohám. Otevřela jsem oči, ale kvůli absenci světla mi zornice nebyly schopny zprostředkovat žádný obraz. Nezbylo mi než se spolehnout na ostatní smysly. Ve snaze získat alespoň hrubou představu, kde se nacházím, jsem kolem sebe začala neklidně šátrat rukama a doufala, že narazím na cokoli, co by utišilo můj vzrůstající neklid z neznámého prostoru.

S úlevou jsem zjistila, že se pořád nalézám v telefonní budce. Ačkoli přitisknutá obličejem k umatlanému sklu, věděla jsem, že je to ona. Jen byla tak... zvláště nakloněná. A pod nohama jsem už neměla udusaný trávník, nýbrž jsem stála na něčem pevném a masivním. *Možná kámen nebo beton*, blesklo mi hlavou. Snažila jsem se zorientovat, jenže vše se utápělo v neúprosné temnotě. Neviděla jsem doslova na krok. To mě však neodradilo. Pokračovala jsem

v průzkumu a vtom se pod mými prsty začalo rýsovat něco, v čem jsem záhy rozpoznala obrys dveří. Když se mi je podařilo po jistém úsilí otevřít, s bezděčnou lehkovážností dobrodruha jsem vykročila vpřed – jen abych v příští vteřině šlápla do prázdna! Pád samotný byl naštěstí zoufale krátký a já skončila jak dlouhá tak široká na tvrdé zemi. Klející a potlučená jsem se vyškrábala na nohy.

Stále jsem sice neměla tušení, kde jsem, přesto se však do mě začal vkrádat vtíravý pocit, že anglický venkov jen tak brzy nespátím. A tím jsem nenarážela na akutní nedostatek světla panující všude kolem. Se vzrůstající nervozitou jsem začala poslepu bloudit po okolí. Při svém amatérismu jsem však do něčeho omylem vrazila, za což jsem byla okamžitě ztrestána ranou do kolene. Vykřikla jsem bolestí. Ozvěna mého hlasu přerušila mrtvolné ticho a rozlehla se prostorem. Došlo mi, že se nejspíš nacházím někde v opuštěném skladu. Nasvědčoval tomu i chladný vzduch, který byl cítit hnilobou.

Začínala mi být zima; můj kabát byl vlhký od deště a studil. Pod ním jsem měla už jen šifonovou blůzu a sukni s jemným květinovým vzorem. Obojí bylo ideální do letního počasí, ovšem tady mi prokázovaly spíše medvědí službu. Zrovna když jsem se v duchu plísnila za svou averzi k deštníkům, vzpomněla jsem si na kabelku, která ležela zapomenutá někde v telefonní budce, ale už bylo příliš pozdě se pro ni vracet. Jediná moje naděje byla najít cestu ven z tohoto bludiště a dojít pro pomoc.

Jak jsem se poslepu proplétala kolem čehosi, co mi připomínalo pytle se zrním, uviděla jsem světlo. Mihlo se ve tmě a pak zase zmizelo. Dva světelné body probleskly prostorem, ale záhy pohasly, jako by tam nikdy nebyly. Zpozorněla jsem a na okamžik zaváhala, jestli mám pokračovat dál. Rozpomněla jsem se na bludičky lákající neopatrné poutníky do bažin a močálů. Ostražitě jsem se začala přibližovat k místu, kde jsem je zahlédla, a doufala, že mě nestihne podobný osud. Uvědomila jsem si, že jsem došla k východu, a s bušícím srdcem prošla dveřmi vedoucími do potemnělé chodby. Ta díkybohu byla alespoň sporadicky osvětlena, ale zdrojem toho měkkého světla nebylo nic z toho, co by člověk očekával. Žádná světla zářivek, neonů ani ničeho podobného. Zprvu jsem to nedokáza-

la identifikovat, ale posléze mi došlo, že se pravděpodobně jedná o něco organického. Pnulo se to podél celého koridoru jako nějaká rostlina.

Procházela jsem dlouhou chodbou a snažila se soustředit na cokoli známého, co by mě ujistilo, že jsem pořád v Anglii nebo alespoň ve Spojeném království. Ostatní alternativy jsem buďto odmítala, nebo jsem je rovnou zavrhl jako naprosto absurdní. Pomalu a obezřetně jsem pokračovala stále dál, když tu jsem zahlédla postavu stojící jen pár metrů přede mnou. Byla zhruba stejně vysoká jako já a byla ke mně otočená zády. Měla na sobě prazvláštní hábit, který jí splýval až na zem. Soudě podle dlouhých rozpuštěných vlasů a drobné figury, jednalo se o ženu. Ve svém výstředním oděvu na mě působila jako členka nějakého pochybného okultistického spolku.

Stála jsem tam nehnutě a mlčky ji pozorovala, jak si ze svých dlouhých rukávů přepečlivě smetávala mikroskopická smítka. Jako kdyby však vycítila moji přítomnost, nechala toho a otočila se ke mně. V ten moment jsem zalapala po dechu. Její oči! Zářily v šeru jako dvě svítilny. Nic podobného jsem ještě nikdy v životě neviděla. *Co ta ženská byla zač?!*

Obě naráz jsme poděšeně vykřikly. Já jsem v ten okamžik zkameněla, nebyla jsem s to se pohnout, zatímco ona začala rychle couvat a rozeběhla se pryč. Ještě jsem zahlédla, jak lemem svého hábitu zavádila o okraj chodby, a pak mi zmizela z dohledu. Notnou chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatovala. Opírala jsem se oběma rukama o vlhkou zeď, hlavu skloněnou mezi rameny. Byla to skála, na jejímž povrchu se vysrážely kapičky vody jakoby ve snaze napodobit rosu na listech rostlin. Sledovala jsem je, jak pomalu stékaly po zvrásněném povrchu té skály, a horečnatě přemýšlela. Bylo mi jasné, že ať už byla ta žena kdokoli, vydala se zalarmovat své okolí. Upozornit na přítomnost někoho cizího, na přítomnost vetřelce, který tu evidentně neměl co dělat.

Moji nit myšlenek přetrhl až zvuk spěšných kroků. Zpanikařila jsem a mimoděk se rozeběhla na opačnou stranu, zpět k tomu prokletému skladišti. Věděla jsem, že se odsud musím za každou cenu dostat pryč! Nevím, jak dlouho jsem utíkala, ale když jsem koneč-

ně zastavila, abych trochu popadla dech, uvědomila jsem si, že po skladu nebylo nikde ani památky. Nejspíš jsem ho musela při svém splašeném úprku minout. *Do hajzlu! Jak jsem to jen mohla minout!?* lamentovala jsem v duchu. Bezradně jsem se rozhlédla kolem sebe, ale všechny chodby mi v tom šeru připadaly stejné. Nebylo divu, že jsem se ztratila.

A pak se stal zázrak! V té všeobjímající polotemnotě jsem koutkem oka zahlédla výklenek ve stěně. Okamžitě jsem se rozeběhla k tomu místu, doufajíc, že jsem konečně našla vstup do místnosti, odkud jsem přišla. Vběhla jsem dovnitř. K mému rozčarování však cesta nevedla zpátky do skladiště, nýbrž byla vstupem do další chodby. S kletbou na rtech jsem uháněla dál a prosila všechny svaté, at nevběhnu do slepé uličky.

Prohnala jsem se koridorem jako vítr. Byla jsem téměř na samém jeho konci, když se přede mnou vynořila postava; její zřítelnice hrozně zářily v pološeru. Ztuhla jsem, ale ve vteřině jsem se probrala a začala vyděšeně ustupovat. Otočila jsem se, abych se vydala nazpět, odkud jsem přišla, ale i tam na mě už číhaly jasné oči šelmy. Byla jsem obklíčena – kořist zahnaná do kouta, čekající na to, až jí někdo uštědří poslední ránu. Zaplavil mě děs. Bezvýchodnost situace na mě dopadla jako náhrobní kámen a já věděla, že je konec. Náhle jsem ucítila štípnutí do ramene. Bolest záhy ustoupila pulzující necitlivosti, jež se rychle rozšiřovala do celého těla. Zaskuhrala jsem. Nohy mi ztěžkly – byly najednou jak z rosolu. I přes rozostřený zrak jsem zahlédla, že se ke mně blíží dvě temné figury. Zkřehlé končetiny už nedokázaly odolávat gravitaci a já jsem v příští vteřině bezmocně sjela k chladné zemi. V mrákotách jsem viděla své pronásledovatele, jak se sklání nad mým bezvládným tělem, v nelidském pohledu měli vepsanu smrt. Netušila jsem, jaký sajrajt do mě vpustili. Pokud to byl jed, což by odpovídalo mým příznakům, moje fyzická existence byla už jen doznívající ozvěnou. *Jdu za tebou, mami...* proletělo mi hlavou, než mě tmavý plášť nevědomí obestřel ve své konejšivé náruči.

Malátně jsem se probouzela a jen velice nejasně si uvědomovala, kde jsem a co se kolem mě vůbec děje. *Nezemřela jsem?!* Otevřela jsem

oči, ale ostré světlo mě docela oslepilo, nezbylo mi tak nic jiného než opět křečovitě přivřít oční víčka. Zanaříkala jsem. Úporně mi třeštila hlava, zatímco jsem měla tělo ztuhlé jak špalek a v koleni mi bolestivě tepalo. Musela jsem se do něj při pádu ošklivě uhodit. Chvilí jsem mžouravě překonávala oslnující záři, dokud jí mé oči konečně nepřivykly. Když už jsem je mohla znovu otevřít, uviděla jsem čtyři postavy. Tři z nich byli muži a postávali u dveří. Poslední z té čtveřice byla žena. Ta teď stála nade mnou a se zájmem si mě měřila.

Seděla jsem na židli, ruce i nohy svázané. Pohlédla jsem na své ruce, které byly látkovými popruhy připoutány k opěrkám. Jak jsem pozvolna přicházela k sobě, začala jsem se rozhlížet po místnosti. *Cela*, napadlo mě okamžitě. Až na pár kusů nábytku tu totiž nebylo zhora nic. Jednalo se o stůl, židli, na které jsem právě seděla, jednolůžkovou postel a jakýsi úložný prostor. Všechno v tom pokoji mělo matný kovový lesk, který jenom umocňoval celkovou sterilitu místnosti. Měla jsem v hlavě spoustu otázek. Bzučely mi v mozku jako hejno kolibříků.

„K-kde... kde to jsem?“ vysoukala jsem konečně ze sebe. V puse jsem měla úplně vyschlo. Zahlédla jsem, jak se ta žena obrátila na své kumpány, ale ti jen zakroutili hlavou. Opakovala jsem svou otázku, ale opět bezvýsledně. Podívala jsem se na ženu po mém boku, ve tváři naléhavý výraz. „Mluvíte anglicky?“ ptala jsem se jí, přičemž jsem se každé slovo snažila vyslovovat naprosto zřetelně. Věděla jsem ale, že je to marné. Tihle lidé prostě angličtinu nikdy předtím neslyšeli. Hovořili pro mě zcela neznámým jazykem. Nedokázala jsem ho vůbec zařadit. Ale mnohem více mě zneklidňoval jejich pohled. Když se na mě podívali, nebyly to oči člověka. Byly to oči šelmy. Měly velice specifický tvar i výraz. Celá čtveřice je měla stejné. *To oni mě předtím omráčili?*

Svůj zrak jsem nyní upřela na jejich tmavé kštice. U mužů měly kaštanový nádech, zatímco žena, která stála po mém boku, měla vlasy barvy onyxu. Jejich intenzivní čern mi doslova brala dech. Všimla jsem si, že jí dlouhé prameny sahaly až po pas. Měla olivový tón pleti a její oči byly jantarově žluté. Pokud jsem mohla soudit, byla mno-

hem vyšší než já a svou figurou mohla hravě konkurovat těm největším topmodelkám světa. Vypadala jedním slovem úchvatně.

Když jsem skončila s observací dlouhonohé tmavovlásky, bylo na čase obrátit pozornost na mužské osazenstvo. Všichni tři měli na sobě to samé. Jednalo se o nějaký druh uniformy. Stejnokroj sestával z kalhot antracitové barvy a šedého svršku, který na mě působil jako vystřižený z vědeckofantastického filmu. Jejich futuristické ošacení i celý interiér místnosti ve mně vyvolávaly další vlnu paniky. Všechno mi tu připadalo tak cizí, tak... mimozemské, jako bych se ocitla na nějaké vesmírné lodi.

Natolik jsem byla v tu chvíli zaneprázdněna přemírou podnětů, až mi úplně uniklo, že jeden z těch mužů, dosud postávající stranou, ke mně přistoupil. Byl atletické postavy, a jak jsem si všimla, byl z té čtveřice nejvyšší. Jeho tvář měla přísné vzezření, ale necítila jsem z něho vůči mně žádnou agresi nebo nepřátelství. Nebyla jsem si však jistá, zda se to v nejbližší minutě nezmění, neproniknutelnost jeho výrazu mi bránila vyřknout jakékoli konečné soudy. I kámen měl víc mimiky než on.

A najednou jsem to uslyšela.

„Odkud jste a jak jste se sem dostala?!“

Podívala jsem se na něho a jemu svítl. „Takže ovládáte daerský jazyk, je to tak?“ Bylo to míněno spíše jako řečnická otázka, ale přesto jsem krátce přikývla. Začínala jsem být čím dál tím více zmatenější. *Jak proboha můžu mluvit řečí, o které nevím, že ji umím?!*

„Výborně, tak nám teď laskavě řekněte, kdo k čertu jste a odkud jste sem přišla,“ poručil mi. Věděla jsem o sobě, že jsem mizerná lhářka, a tak mi nezbývalo nic jiného než jít s pravdou ven.

Nadechla jsem se a spustila. „Jmenuji se Connie Abbottová a jsem občanem Spojených států amerických. A skutečně nevím, jak jsem se sem dostala. Vlastně ani nevím, kde to jsem.“ Při té poslední větě se mi zlomil hlas. Naléhavě jsem se na něho podívala. „Kde to jsem?“

Upřel na mě podezřívavý pohled, ale poté řekl: „Právě se nacházíte na území národa Tori.“ S touto příkrou odpovědí se ode mě odvrátil a začal mluvit ke dvojici mužů stojících opodál. Oba dva si mě podezřívavě měřili. Mimoděk jsem zachytila, jak ten menší utrousil

nějakou poznámku. Měl vlasy jako dráty, které mu trčely na všechny strany, jako by už dlouho nepoznaly blahodárný dotek hřebenu. Muž stojící vedle něho byl o něco vyšší, vlasy měl po stranách sestříhané na krátko a prameny uprostřed byly svázané do kratičkého ohonu.

Ten chlapík s culíkem se znenadání obořil na muže, který doteď vedl můj výslech. Velitel – jak jsem se domnívala – se mu očividně snažil domluvit, a třebaže byl jeho hlas navenek klidný, vycítila jsem z něho určité napětí. Ačkoli jsem nerozuměla jedinému slovu, nebylo zas tak těžké si domyslet, čeho jsem byla právě svědkem. Dotyčný otevřeně zpochybňoval autoritu velitele. Oba se teď probodávali pohledy, zatímco atmosféra rychle houstla až na samou hranici únosnosti. Velitel náhle ztišil hlas. Mluvil pološeptem a mně se přitom úzkostí sevřel žaludek. Odmlčel se. Následovaly nekonečné vteřiny hrobového ticha. Nikdo z přítomných se neopovážil promluvit. Očima jsem nervózně těkala po všech tvářích v pokoji a čekala, co se bude dít. Najednou se ten muž s culíkem otočil a zabouchal na dveře. Vchod se otevřel. Ještě než vyšel z místnosti, počastoval mě výhružným pohledem, potom ho upřel zpátky na svého velitele. Viděla jsem, jak zatnul pěsti, až mu klouby na prstech zbělaly. Poté se mlčky obrátil na podpatku a zmizel za zavřenými dveřmi.

Napětí, které do té doby vyplňovalo celou místnost, rázem opadlo. Velitel ke mně přistoupil. Stál přímo nade mnou a v očích měl neproniknutelný výraz. „Teď se vás na něco zeptám, přemýšlejte dobře o své odpovědi.“ Krátce se odmlčel, načež opět spustil: „Kdo vás sem poslal?“

Vzhlédla jsem k němu, v očích nechápavý pohled. „Nikdo mě sem neposlal. Už jsem vám přece říkala, že nevím, jak jsem se sem dostala,“ odvětila jsem napůl netrpělivě, napůl zoufale.

„Takže jste se tu prostě zjevila, zničehonic bez nejmenší příčiny. Tohle nám chcete tvrdit?“ řekl naoko lhostejně, ale jízlivost v jeho hlase se dala jen těžko přeslechnout.

Neodpověděla jsem. Měla jsem ukrutnou žízeň a žaludek se mi hlady kroutil. Nemluvě o tom, že jsem byla potupně připoutaná k té hloupé židli a pouta na nohách se mi zařezávala do kůže. To

poslední, na co jsem teď měla náladu, bylo odpovídat na všetečné otázky. Můj mozek byl malátný, a tak mi dělalo potíže jasně přemýšlet.

Najednou jsem uslyšela ženu po mém boku promluvit. Tlumeným hlasem mluvila k muži, jenž mě vyslychal, a co chvíli na mě vrhala ustarané pohledy. Její komandér ji mlčky poslouchal, načež něco zamumlal a posunkem ruky ji poslal pryč. Na vteřinu se zarazil, ale posléze kývl i na muže stojícího u dveří. Ten jen něco polohlasně poznamenal a uchechtl se. Počkal na ženu, až vyjde ven, a teprve až pak vyšel z pokoje.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, zmocnila se mě nepopsatelná panika. Najednou jsem se tu ocitla sama s neznámým mužem, o jehož úmyslech jsem mohla jenom spekulovat. Moje představivost se proto ihned rozjela na plné obrátky, aby vzápětí vyrukovala s těmi nejčernějšími scénáři. *Hodlá mě snad mučit? Nebo mě bude chtít znásilnit? Proto je poslal pryč? Pane bože! Je to tak! Určitě je to tak! Jiné vysvětlení být nemůže!*

Chvíli jsem seděla nehnutě s hlavou skloněnou a modlila se, abych se mylila. Ještě nikdy jsem se nechtěla mylit tak moc jako právě teď. Bála jsem se vzhlednout. Věděla jsem, že stojí přímo přede mnou. Šla z něho hrůza. Děsil mě. Jeho oči mě děsily. Jako by na mě zírala přerostlá kočka. Nikdy jsem nevěřila na kouzla, ale on opravdu vypadal, jako by se někdo rozhodl přeměnit černého pantera v člověka. Měl velké šlachovité tělo, tmavě hnědé vlasy a dlouhé štíhlé končetiny, zvláště pak nohy, které vypadaly, že snad končí až někde v pase. Do toho jantarové oči se zorníčkami, jež se rozšiřovaly a zužovaly způsobem, jak jsem to u žádného jiného člověka ještě neviděla. A jeho reflexy se zdály být víc zvířecí než lidské. Instinktivnější.

Samu sebe jsem přistihla, jak sedím na židli zkroucená jako paragraf. Moje páteř se už v téhle nepohodlné poloze nacházela delší dobu, ale až teď jsem ucítila bolest. Napřímila jsem se a snažila se protáhnout, ale mé spoutané končetiny mi to nedovolily. Bezradně jsem zápasila se svými pouty ve snaze si udělat alespoň trochu pohodlí. Ten kočičák si mé urputné snahy samozřejmě všiml. Sáhl si za opasek a vytáhl z něj nůž. V ten moment jsem ztuhla, pohled

upřený na ten zabijácký předmět. Přistoupil ke mně a mé srdce se roztlouklo tak divoce, až jsem měla pocit, že mi snad každou chvíli vyskočí z hrudi.

„Radím vám dobře, začněte konečně spolupracovat. Byl bych totiž velice nerad, kdybych vám musel začít ubližovat.“ Viděla jsem, jak pomalu krouží kolem mě. Dělal to stejným způsobem, jako se supi slétávají k mršině. Aniž by ze mě spustil oči, několikrát mě obkroužil. Hezky kolem dokola. Kráčel pomalu, jako by měl všechen čas světa jenom pro sebe. Věděl, že mu nikam neuteču. A já zas věděla, že jsem jen krůček od toho, abych se před ním počůrala strachy. Vlastně ani nevím, co mě děsilo víc, jestli ta kudla, co držel v ruce, nebo on sám. Najednou se ke mně prudce sklonil. Bylo to tak nečekané, že jsem se zajíkla jak vyplašený zajíc.

„Pro koho děláte? Pro Federaci nebo Tribunál?! Odpovězte mi, ženská!“ vyštěkl na mě, když jsem stále nic neříkala.

Odmítavě jsem jen zavrtěla hlavou. Snažila jsem se něco říct, ale slova mi uvízla v krku. Nesnášela jsem, když na mě někdo křičel. Buďto jsem vypěnila vzteky, nebo jsem se rozbrečela. Sklonila jsem proto hlavu, aby neviděl, jak se mi do očí hrnou slzy.

„Pro-pro nikoho nepracuju,“ vysoukala jsem konečně ze sebe a namáhavě přitom polkla, „nemám ponětí, o čem to tady mluvíte.“

Najednou mě vzal za spodní čelist a obrátil můj obličej k sobě. „Vy víte moc dobře, o čem mluvím. Nemá cenu to zapírat!“ A na znamení, že to myslí vážně, mi přiložil nůž na krk. Špička jeho čepele mi teď jemně tlačila na krční tepnu.

Zavřela jsem oči. Jakmile jsem to ale udělala, horké slzy, které se mi nahromadily na spodním víčku, mi v ten moment skanuly po tvářích. Cítila jsem, jak se mi v slzných kanálcích tvoří další a na obličejí mi zanechávají mokrou stopu. Zničehonic mě ten bastard uchopil za temeno hlavy. Držel mě za vlasy tak pevně, až jsem zaúpěla bolestí. Jeho horký dech mě šimral na krku; byl velice blízko. „Teď máte poslední možnost to všechno vysvětlit. Jestli to neuděláte,“ přitlačil mi nůž ke krku, „tak vás zabiju.“ Tu poslední část řekl bezbarvým hlasem beze stopy jakékoli emoce. Nepochybovala jsem o pravdivosti jeho slov. Bylo rozhodnuto. A já jsem neměla možnost,

jak mu to jakkoli vyvrátit. Nedokázala jsem ho přesvědčit, že nepředstavuju hrozbu. Že bych nedokázala něco takového udělat, ani kdybych chtěla. Protože jsem byla... nula. Mimoděk jsem vyhledala jeho pohled a zahlédla v něm něco, co mě vyděsilo k smrti. Nezůstalo v něm už nic lidského, jen zvířecí krvežíznivost. Běs držený na uzdě pouze silou vůle, který co chvíli hrozil, že převezme otěže.

Dřív než si to můj mozek stačil přebrat, vytanula mi v mysli vzpomínka. Tak neskutečně živá, jako bych ji právě prožívala. Na prchavý moment jsem se vrátila v čase. Přede mnou stojí nemocniční pokoj. Znovu ji vidím. Leží tam na posteli a její anemická bledost mě děsí k smrti. Drží mě za ruku. Matně vnímám, jak mě svým palcem hladí po hřbetu ruky. Podívá se na mě a namáhavě se usměje. Má bolesti. Vím, že má bolesti. Trpí jako kůň a mně nezbyvá nic jiného než jen bezmocně přihlížet. Znovu ji vidím umírat. Znovu mě prosí, abych zůstala, ale já ji přesto opouštím. Znovu. Pořád dokola. Kdy už to skončí? Už to nechci vidět znovu. Nechci! V ten okamžik mám jasno. Otevřu oči a řeknu: „Udělejte to.“